

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.D.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, v ČR bytem ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 2016, čj. MV-138658-4/SO-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 6. 6. 2016, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 2016, čj. MV-138658-4/SO-2015 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 7. 2015, čj. OAM-12435-12/DP-2015, jímž bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání-úcast v právnické osobě z důvodu nedoložení požadovaných dokladů (doklad

prokazující příjem cizince, potvrzení finančního úřadu o tom, že žalobce nemá vymahatelné nedoplatky).

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

Žalobce vznesl proti napadenému rozhodnutí žalované následující námitky. Žalobce se domníval, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaná opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu. Dle žalobce je napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, 3 a 4 správního řádu.

V první řadě žalobce namítl, že žalovaná nedostála své povinnosti odvolacího správního orgánu, když dle žalobcova názoru nedostatečně přezkoumala správnost a zákonnost napadeného prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu požadovaném § 89 odst. 2 správního řádu a zatížila tím své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti.

Žalobce dále namítl, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci tak, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované v § 3 správního řádu, a nepostupovaly v souladu se základními zásadami správního řízení jako je zásada vstřícnosti či zásada dobré správy. Je třeba odmítnout přepjatě formalistický postup, kterého se správní orgány obou stupňů v projednávané věci dopustily. Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, neboť v něm vždy musí být přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud rovněž několikrát uvedl, že z pohledu ústavněprávního je nutno stanovit podmínky, při splnění kterých má nesprávná aplikace ústavního práva obecnými soudy či správními orgány za následek porušení základních práv či svobod. Ústavní soud spatřuje tyto podmínky zejména v následujících okolnostech: základní práva a svobody v oblasti jednoduchého práva působí jako regulativní ideje, pročež na ně obsahově navazují komplexy norem jednoduchého práva. Porušení některé z těchto norem, a to v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. přepjatý formalismus), pak zakládá dotčení na základním právem a svobodě (např. nálezy sp.zn. III. ÚS 150/99, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 17, nálezy č. 9). Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že je vždy nezbytné vycházet

z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být – jako v dané věci – značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení věci.

V dané věci totiž správní orgán prvního stupně zastavil řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a žalovaná následně tento postup aprobovala s odkazem na zásadu koncentrace řízení, když je přitom zřejmé, že tím bylo dosaženo zjevně nespravedlivého rozhodnutí. Řízení bylo v prvním stupni zastaveno z důvodu nedoložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem cizince podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců a potvrzení finančního úřadu o neexistenci daňových nedoplatků. Absence doložení těchto dokladů však nebyla pochybením na straně žalobce, neboť ten nemohl příslušné doklady do řízení doložit z důvodu nečinnosti a liknavosti jiného orgánu státní správy – finančního úřadu. Žalobce totiž o potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků požádal již 11. 5. 2015, resp. 13. 5. 2015. Finanční úřad však nepostupoval v souladu s právními předpisy a se zásadou rychlosti a dobré správy, když předmětné potvrzení vydal až 3. 8. 2015. Jakmile přitom žalobce toto požadované potvrzení ze strany finančního úřadu obdržel, zaslal je spolu s odvoláním a požádal správní orgán prvního stupně o prodloužení lhůty pro dodání dokladu o příjmu o dalších 30 dní. V rámci odvolání navrhl, aby správní orgán prvního stupně po doložení dokladů v rámci autoremedury sám rozhodl tak, že se žádosti vyhovuje.

Je tedy zřejmé, že k nedoložení požadovaného dokladu nedošlo vinou žalobce, nýbrž v důsledku nečinnosti a liknavosti orgánu státní správy. Žalobce se přitom snažil finanční úřad urgovat, avšak po dlouhou dobu naprosto neúspěšně. Po zastavení řízení pak žalobce doklad doložil a požádal správní orgán o dodatečnou lhůtu 30 dní. Je tedy zřejmé, že žalobce se snažil poskytnout správnímu orgánu součinnost a především se snažil veškeré doklady doložit řádně a včas, avšak bohužel z důvodu nečinnosti finančního úřadu tento nemohl doložit. Šlo tedy o skutečnost na jeho vůli naprosto nezávislou.

Jakkoliv je tedy pravda, že z ryze formálního hlediska došlo k vyzvání účastníka řízení, na které nereagoval, a správní orgán proto řízení zastavil, skutečná povaha věci je odlišná – žalobce se snažil získat potřebný doklad a pouze pro liknavost jiného orgánu státní správy jej nemohl doložit řádně a včas. Jakmile tato překážka nezávislá na jeho vůli pominula, okamžitě jej správnímu orgánu doložil a navrhl mu změnit rozhodnutí v rámci autoremedury. Správní orgán měl a mohl dle žalobcova názoru vyjít žalobci vstříc a v souladu se základními zásadami správního řízení prostě rozhodnout navzdory vydanému usnesení v rámci autoremedury tak, že se po doložení dokladů žádosti vyhovuje. Totéž potom platí pro odvolací správní orgán, který tuto možnost měl také a rovněž ji nevyužil.

Žalobce se domníval, že postup správních orgánů obou stupňů je projevem přepjatého formalismu, kdy s odkazem na formální stránku věci správní orgány vydaly rozhodnutí zjevně nespravedlivé, v rozporu se skutečným stavem věci a se zdravým rozumem. K odkazu žalované na koncentraci řízení v prvním stupni je třeba taktéž dodat, že vzhledem k individuálním okolnostem případu se tento odkaz jeví jako sofistikované odůvodnění zjevné nespravedlnosti. Nadto, je třeba dodat, že správní řízení tvoří navzdory zmíněné koncentraci

dle správní judikatury jeden celek. Žalovaná opět tvrdí nepravdu, když namítá, že žalobce si měl o přerušení řízení požádat ještě předtím, než došlo k jeho zastavení. Žalobce v žádném případě nechce v obecné rovině zpochybňovat zásadu *ignorantia iuris non excusat*, avšak je třeba podotknout, že každý může někdy chybovat, tím spíše cizinec, který se ve všech detailech správního řízení nemusí vyznat naprosto dokonale. Žalobce je přesvědčen, že takovéto menší pochybení nemělo být v dané věci tak přísně potrestáno naprostou ztrátou šance na meritorní projednání žádosti a na získání pobytového oprávnění na území ČR.

Žalobce konečně namítal nesprávnost postupu, který správní orgán zvolil, tj. zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Dle žalobceva názoru nebyly splněny zákonné podmínky pro takovýto postup a správní orgán měl a mohl rozhodnout meritorně, o čemž svědčí ostatně i výzva, i ustálená správní praxe, kdy z důvodu nedoložení dokladu tentýž správní orgán žádosti zamítá meritorním rozhodnutím.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 27. 7. 2016, v němž ohledně skutkového stavu a průběhu správního řízení až do vydání pravomocného rozhodnutí odkázala na žalobou napadené rozhodnutí. Dále konstatovala, že námitky uvedené v žalobě jsou téměř shodné s námitkami odvolacími, které byly vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobcovu námitku, že žalovaná nedostatečně přezkoumala prvoinstanční rozhodnutí dle § 89 odst. 2 správního řádu, a zatížila tak své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti, kdy rozhodnutí dále odporuje § 2, § 3, § 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, žalovaná zhodnotila jako nedůvodnou, neboť je přesvědčena, že ze strany prvoinstančního správního orgánu ani ze strany žalované nedošlo k žádnému pochybení při aplikaci uvedených ustanovení. Rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, je z něj zřejmé, z jakých podkladů žalovaná vycházela, jakými úvahami se při aplikaci zákona řídila, k jakým závěrům došla a rovněž se řádně vypořádala se všemi námitkami uvedenými v odvolání. Rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a není tak nepřezkoumatelné ani nezákonné.

Rovněž rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaná zhodnotila jako nedůvodný, neboť usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy. Prvoinstanční správní orgán proto nebyl povinen zkoumat přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Dále není známo, že by žalobce s Českou republikou pojily silné rodinné vazby, neboť žalovaná z informačního systému zjistila, že žádní příímí příbuzní žalobce v současné době nemají v České republice povolení k pobytu. Žalovaná uvedla, že v daném případě nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřiměřené.

Závěrem žalobce namítá nesprávnost postupu, který zvolil správní orgán I. stupně, tedy zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Podle žalobce nebyly splněny zákonné podmínky pro takovýto postup a správní orgán I. stupně měl a mohl rozhodnout meritorně. Uvedenou námitku shledala žalovaná opět nedůvodnou, jelikož žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení, a tedy správní orgán I. stupně aplikoval § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správně.

Z výše uvedených důvodů žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 11. 10. 2017 zástupce žalobce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaná se z nařízeného jednání omluvila.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**. Oporou pro takový rezultat je jednoznačný obsah správního spisu.

Dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení*.

Žalobce podal dne 11. 5. 2015 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 45 zákona o pobytu cizinců, a to za účelem podnikání. Jak uvedly správní orgány obou stupňů, s žádostí nebyly předloženy veškeré náležitosti [konkrétně doklad prokazující měsíční příjem cizince ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců; potvrzení finančního úřadu o neexistenci vymahatelných daňových nedoplatků a potvrzení OSSZ o stavu nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (obě ve smyslu § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců)]. Prvoinstanční správní orgán proto výzvou ze dne 12. 6. 2015, čj. OAM-12435-7/DP-2015, vyzval žalobce k odstranění vad žádosti a doložení chybějících podkladů, kteréžto byly specifikovány na str. 1 – 4 výzvy. Žalobci byla ke splnění výzvy stanovena lhůta 7 dnů od jejího doručení a byl poučen o následcích neodstranění vad jeho žádosti ve stanovené lhůtě, tedy o možném zamítnutí žádosti podle cizineckého zákona, příp. o zastavení řízení podle správního řádu. Řízení ve věci bylo zároveň přerušeno.

Postupu prvoinstančního správního orgánu nelze nic vytknout. V žádosti chyběly konkretizované doklady a potvrzení, jejichž předložení zákon vyžaduje (k tomu srov. dikci návětí § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců: „*K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit.*“), a bylo na žadateli (= žalobci), aby je po výzvě správního orgánu dodatečně předložil.

Žalobce tak ale učinil pouze částečně.

Důvodem pro zastavení řízení před prvoinstančním správním orgánem bylo, že žadatel ve stanovené lhůtě předložil pouze potvrzení OSSZ o stavu nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, zatímco další dva podklady předloženy nebyly. Následoval proto postup ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí (= usnesení o zastavení řízení) žalobce brojil odvoláním (žalované doručeno dne 5. 8. 2015) a až v rámci odvolacího řízení předložil potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu o neexistenci žalobcových daňových nedoplatků (žalované doručeno dne 10. 8. 2015). Žalovaný správní orgán stran tohoto potvrzení v odvolání konstatoval, že s ohledem na § 82 odst. 4 správního řádu („*K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*“) k němu nelze v rámci odvolacího řízení přihlížet.

I tento postup se soudu jeví jako správný.

Leitmotivem žaloby je námitka přepjatého formalismu v rozhodování správních orgánů, když žalovaná, dle žalobcova tvrzení, odkazem na koncentraci řízení odůvodňuje zjevnou nespravedlnost.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115 (k dispozici na www.nssoud.cz), dospěl mj. k tomuto závěru: „***Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tedy na řízení o přestupku nedopadá; uplatní se však typicky u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě: je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu I. stupně.***“. Soudní praxe i teoretická fronta se shodují – správní řízení se má zásadně odehrávat na prvním stupni.

Ano, žalobce požádal finanční úřad o příslušné potvrzení podáním datovaným dne 11. 5. 2015 a k poštovní přepravě podaným dne 13. 5. 2015. Byť je zřejmé, že žalobce se na správce daně obrátil až dva dny po podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, stále tu byl prostor pro jeho včasné získání a předložení podle výzvy, neboť prvoinstanční rozhodnutí bylo datováno dne 8. 7. 2015, tedy zhruba dva měsíce po zahájení řízení a přibližně dva týdny po doručení výzvy (ta byla žalobcovu zástupci ve správním řízení doručena dne 22. 6. 2015). Avšak finanční úřad vystavil žádané potvrzení až dne 3. 8. 2015, tedy více než dva a půl měsíce po podání žádosti. Teprve tehdy mohl žalobce potvrzení předložit správnímu orgánu, což také bez dalšího učinil a uvedl, proč podklady předkládá po uplynutí výzvou stanovené lhůty. Stalo se tak ale až v rámci odvolacího řízení.

Soud jako zásadní spatřuje fakt, že Ministerstvu vnitra nebyla uvedena časová prodleva na straně správce daně známa, a to po celou dobu prvoinstančního řízení. Věděl o ní toliko žadatel a prvoinstančnímu správnímu orgánu ji současně s požadavkem na prodloužení lhůty či přerušení řízení nesdělil. Byla to tedy jeho liknavost – nikdo mu nebránil v tom

obrátit se na Ministerstvo a oznámit mu, že některé z požadovaných podkladů z důvodů na jeho vůli nezávislých předložit (zatím) nemůže. Nic takového neučinil a procesní skončení věci plynoucí z jeho indolence nelze správnímu orgánu vyčítat. Správní řízení zahajované na návrh předpokládá jistou aktivitu žadatele, ať už v součinnosti spočívající v předložení zákonem nebo správním orgánem požadovaných podkladů nebo v bezodkladném informování správního orgánu o okolnostech bránících splnění takové povinnosti. Je to žalobce, kdo se něčeho domáhá a je tedy na něm, aby se správním orgánem v mezích svých možností spolupracoval. Žalobce v souzené věci netvrdil ani neprokazoval nic (např. nemoc, zranění, dlouhodobé upoutání na lůžko), z čeho by se dalo dovodit, že nemohl Ministerstvo vnitra informovat o potížích se získáním potvrzení. Správní řízení je proces ovládaný přesnými pravidly, která musí dodržovat každý. Jestliže byl žalobce vyzván k předložení konkrétních listin, měl povinnost je buď předložit, nebo Ministerstvu oznámit, proč tak učinit nemůže. Neudělal ani jedno, ani druhé, a závěr žalované o aplikaci § 82 odst. 4 správního řádu byl proto v tomto případě správný.

Druhým vytýkaným nedoloženým dokladem byl doklad prokazující měsíční příjem cizince ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ač ve výzvě detailně poučen, jakými listinami má výši svých příjmů doložit, žalobce tak až do vydání prvoinstančního rozhodnutí neučinil. Opět až v rámci odvolacího řízení (žalované doručeno dne 13. 8. 2015) předložil nikoliv výzvou specifikované podklady, ale výpisy z běžného účtu, což anoncoval v textu odvolání s tím, že jinak své příjmy prokázat nemůže.

Pokud by žalobce takový postup zvolil v rámci řízení na prvním stupni, dalo by se požadovat po Ministerstvu, aby, pokud by nechtělo akceptovat takový podklad pro rozhodnutí, učinil další výzvu a uvedl, proč předložený doklad nepovažuje za úplný, přesný a spolehlivý. Ale stejně jako v případě potvrzení o neexistenci žalobcových daňových nedoplatků, žalobce zůstal v řízení před prvoinstančním správním orgánem stran nemožnosti předložit výzvou požadovaný doklad prokazující měsíční příjem absolutně nečinný a konat začal až po podání odvolání. Ovšem v tomto případě ani v odvolacím řízení žalované nesdělil, proč předkládá jiné podklady, než ty, k jejichž doložení byl vyzván. A z ničeho není patrné ani to, proč žalobce nemohl předložit ony výpisy ve lhůtě, která mu byla správním orgánem původně stanovena. I v tomto případě pak nelze procesnímu skončení věci ničeho vytknout.

Stran žalobního tvrzení namítajícího nesprávnost procesního skončení věci, namísto meritorního zamítnutí žádosti soud uvádí následující.

Ve smyslu § 9 správního řádu je správní řízení *postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá*. Jistě, část věty následující po slovu „jímž“ je charakteristikou rozhodnutí o věci samé, ať už konstitutivního nebo deklaratorního. Ale z žádného ustanovení správního řádu nevyplývá, že ve všech případech, kdy je řízení zahájeno, musí skončit rozhodnutím o věci samé. Ostatně, ze znění § 9 vyplývá, že vydání meritorního rozhodnutí je účelem správního řízení, nikoliv to, že je kategorickým požadavkem, aby správní řízení končila rozhodnutím o věci samé. Jestliže jsou naplněny zákonné podmínky pro procesní skončení věci (v případě správního řádu skutečnosti vymezené v jeho § 66), pak správní orgán

nepochybí, jestliže příslušné ustanovení aplikuje a řízení ukončí procesním rozhodnutím. V souzené věci učinil prvoinstanční správní orgán dostatečná zjištění pro postup podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, což bylo žalovanou aprobováno. Ta navíc, i po předložení výše zmíněných listin žalobcem v rámci odvolacího řízení, správně aplikovala § 82 odst. 4 téhož zákona. A došlo-li k procesnímu skončení řízení o žalobcově žádosti, nebyl zde ani prostor pro případnou aplikaci § 174a zákona o pobytu cizinců, protože v takovém případě správní orgán nebyl povinen zabývat se věcí po stránce práva hmotného.

Pro úplnost pak soud konstatuje, že rovněž neshledal v obecné rovině namítané porušení § 2, § 3 a § 4 správního řádu.

Jelikož na základě výše uvedené argumentace soud neshledal ani jedno z žalobních tvrzení důvodným, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 11. října 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.